

[Pia Dahl]

I forbindelse med Fremskridtspartiets overordnede sundhedspolitiske synspunkter skal jeg henvise til efterårets debat, hvor vi fremlagde en hel del af vore synspunkter på området. Jeg er lidt ked af, at sundhedsministeren i så høj grad, som hun gør, lægger ansvaret over på amterne. Derfor forstår jeg egentlig ikke rigtig, hvorfor vi har fået et sundhedsministerium. Vi har en decentral styring, ja. Men vi må have en overordnet styring, og den må nødvendigvis komme fra Sundhedsministeriet.

Jeg skal ikke undlade at sige til ministeren, at jeg er glad for ministerens udtalelser om de alternative helbredelsesmetoder. Vi er enige om de allerfleste ting i denne redegørelse, som sundhedsministeren har givet. Det, jeg og Fremskridtspartiet kritiserer, er: Hvornår kommer der handling bag ordene, hvornår sker der noget?

Når jeg har sagt, at jeg synes, hele foretagendet er ret ambitiøst, vil jeg gerne gentage for sundhedsministeren, at det skyldes, at redegørelsen ikke giver en løsningsmodel. Vi får ikke at vide, hvordan sundhedsministeren reelt vil opnå denne fysiske, psykiske og sociale velfærd for den enkelte borger.

Så må jeg gentage mine spørgsmål, som jeg ikke har fået svar på. Det allervigtigste spørgsmål til sundhedsministeren er: Er den politiske vilje til stede til at oprette et omkostningsregistreringssystem på det enkelte hospital, eller skal jeg forstå ministeren på den måde, at hun ikke anser disse tal for nødvendige for den politiske beslutningsproces?

Derudover spurgte jeg også om, hvorvidt sundhedsministeren havde gjort sig tanker om, hvorledes hun vil skaffe midlerne til sit forebyggelsesarbejde, og om der var taget højde for de kolossale summer, der vil blive nødvendige til behandlingen af AIDS i Danmark.

Jeg vil være glad, hvis jeg kan få helt klart svar på disse forholdsvis enkle spørgsmål.

Sundhedsministeren (Agnete Laustsen):

Flere har også i anden omgang været inde på det, der naturligvis ikke er uvæsentligt, når man ønsker at omstille den sundhedspolitiske indsats fra helbredelse til forebyggelse, nemlig hvor midlerne kommer fra til dette, og om det er regeringens hensigt at søge om øgede midler til specielt dette formål.

Må jeg ikke gøre opmærksom på – det fremgår også af redegørelsen – at forebyggelse ikke udelukkende er et område, der ligger inden for Sundhedsministeriets rammer – jeg nævnedes i første omgang også det bolig-mæssige, det arbejdsmiljø-mæssige, sikkerhed med hensyn til produkter og andre ting – og det vil sige, at den prioritering, der skal foretages, også vedrører andre sektorer. Der er også allerede inden for disse sket en ganske stor opprioritering af forebyggelsesområdet, og der er også stillet ganske store midler til rådighed. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at der også inden for ministeriet allerede er tilført midler, idet der bl.a. er sket det, at Forebyggelsesrådet nu er blevet permanent, og også Tobaksskaderådet er som bekendt blevet oprettet. Begge råd har naturligvis fået tilført midler og skal også udføre en hel del af de fremadrettede opgaver, som hænger sammen med forebyggelse. Dernæst må øgede midler til forebyggelse komme i naturlig sammenhæng med, at der forhåbentlig ikke mere – hvis det da ellers er lykkedes os at løse opgaven – sker den store henvisning til sygehussektoren, som er den virkelig økonomisk krævende del af sundhedssektoren i dag. Det er den udvikling, der skal sættes på.

Jeg kunne måske lige sige til hr. Ib Jakobsen, som endnu en gang bad mig om at svare på, om der var sket nedskæringer inden for sygehussektoren, at jeg tidligere har bekræftet, at dette ikke var tilfældet, hvilket de tørre tal beviser. Men når hr. Ib Jakobsen så henviser til, at der er skåret ned inden for diverse servicetilbud på en række områder, vil jeg endnu en gang gentage – det kan åbenbart ikke ske ofte nok – at sygehusvæsenet er decentralt, og hvis hr. Ib Jakobsen måtte have erfaret, at der inden for et eller andet amt er sket en nedskæring inden for en eller anden funktion, er det, fordi det pågældende amt har vurderet, at denne skal nedprioriteres på bekostning af noget andet. Dette er som sagt et led i den decentralisering, som jeg i øvrigt finder meget væsentlig inden for dette område. Jeg finder, at alt, hvad der har med behandling og med patientpleje at gøre, bør finde sted så nær patienten som overhovedet muligt. Det er også dér, man får den bedste indsats.

Jeg kan også godt sige, at jeg ikke umiddelbart har til hensigt at foreslå ansættelse af flere læger, uanset hvor mange eller hvor få hr. Ib Jakobsen regner med at Sundhedsministeriet ad-